

721 5. Nov. 1889: 1. Beh. af Lovf. om det offentlige Sattigvæsen. 722

Landet endnu — man kan sige desværre — at der i Kommunerne er den saakaldte Fordrivelseshyt. Naar 4—4½ Mar ere gaaede, ser man sig om efter Midler til at faae de Folk, som man er bange for skulde faae Forsørgelsesret, til at forlade Kommunen. Det behøver ikke at være ved daarlige Midler, men man gjør hvad man kan for at faae dem afsted. Med Femaarsbestemmelsen have vi Erfaringen for os, at dette Væsen drives, men jeg tror, at naar Opholdet skulde stige til 10 Mar, vilde det falde bort. Naar Tiden var saa lang, vilde man nemlig ikke let kunne kontrollere den Vedkommendes Opholdstid, og jeg tror, at Forholdene da vilde stille sig bedre, og derfor anbefaler jeg Bestemmelsen om 10 Mar. Jeg kan jo ikke negte, at jeg ikke har meget Haab om, at dette vil gaa igennem, da den ærede Minister nu har foreslaaet 5 Mar, og der jo i Forveien er Mange, som endog ønske Tiden sat lavere ned, men jeg har ikke villet undlade at udtale min Mening, da jeg er gjennemtrængt af, at det vil være en Fejl at sætte 5 Mar ind i Loven. — Der er kommet en gammel Bestemmelse ind i Lovforslaget, og det kan godt være, at ærede Medlemmer ikke kjende den, den findes i Forordningen af 24de September 1805. Forholdene vare eiendommeligt nok lige saadanne dengang som nu, de have slet ikke forandret sig. Dengang sørgede Sattigkommunerne for at blive af med disse Folk, naar de kom indenfor deres Omraade; de maå have benyttet sig meget af denne Udvej, idet der nemlig den 24de September 1805 er kommet et Kancellirefuldøre, som siger til Sogneraadene: Nu skulle I virkelig i Fremtiden, naar en Mand, der ikke er forsørgelsesberettiget, men har Ophold hos Eder, kommer til Skiftetid og melder sig og siger: Jeg har ingen Leilighed, staafe han Leilighed, og det mod moderat Betaling, og er det for meget, bliver Betalingen fastsat af Amtet. Det er en aldeles fortræffelig Bestemmelse, som jeg i min temmelig lange Virksomhed har brugt mange, mange Gange og med overordentligt Held, Kommunerne ere blevne vænt nødt til at give Manden Leilighed. For det Første tror jeg imidlertid, at der er Mange, der ikke have kjendt denne Bestemmelse, Befolkningen har ikke kjendt den, ellers vare vist mange Flere

komne til mig og havde forlangt den anvendt. Den gjælder forøvrigt kun for Landet; men jeg vilde for Resten gjerne have den ligefrem optagen i dette Lovforslag. Bliver den ikke optagen i den nye Lov, risikerer man, naar Loven udkommer, og man vil benytte sig af den, at der bliver jagt. Bestemmelsen er ikke optagen i den nye Lov, og derfor gjælder den ikke. Det vil derfor være mig magtpaaliggende, at Bestemmelsen bliver optagen, jeg haaber ikke, at Indenrigsministeren har Noget dertil, det er en rent human Bestemmelse, og Noget, som vilde være overordentligt virksomt til at modvirke Fordrivelserne, men bliver den høvet, ville de blive lykkelige. Jeg skal dernæst slutte, idet jeg i det Hele taget anbefaler dette efter min Mening ganske udmærkede Lovforslag, til Thingets Velvilje.

Neergaard: Ogsaa jeg er villig til at indrømme at det Lovforslag, vi i Dag behandle, vil blive modtaget med Velvilje alene af den Grund, at det giver en Redifikation af de saa vidt spredte og underirden indbyrdes modstridende eller uheldige Bestemmelser, vi have i vor Sattigvæsen. Allerede af den Grund vil det selvfølgelig gjøre sin Nytte og være velkomment. Det Samme vil man kunne sige om flere af de nye Bestemmelser, der ere indførte deri; men det skal i saa Henseende samtidig indrømmes, at Forslaget er meget forsigtig med at komme frem med nye Principper i Sattiglovgivningen, maåske adskilligt mere forsigtig, end Mange kunde ønske. Med Hensyn til et enkelt Punkt, som i Fjor, da vi havde denne Sag til Behandling, blev drøftet med ualmindelig Varme og vjndst for det Punkt, der — saavidt jeg huker — var Gjensind for det længste og mest indtrængende Debat her i Salen, nemlig Spørgsmaalet om det Tidrum, som var nødvendigt for Forsørgelsesrettens Erhvervelse, kan jeg i Modsetning til det første ærede Medlem, der talte i Dag, ikke være med til at bebrejde den høitærede Minister, at han ikke er fremkommen med noget Forslag om Forandringer i denne Frist. Jeg indrømmer ganske vist den ærede Taler, at der kan anføres en Del fra Udlandets Lovgivning og ogsaa fra en Del Erfaringer, der ere gjorte i Udlandet, til Bedste for den Anskuelse, han hæbder, men